

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda laiendatud koosseisus)

28. veebruar 2024*

Majandus- ja rahapoliitika – Krediidasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve – Määruse (EL) nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teine lõik – Asjakohaste liidu õigusnormide alusel pädeva asutuse volituste otsene teostamine EKP poolt – Määruse (EL) nr 575/2013 artikli 395 rikkumise korral sissenõudmisintressi kohaldamine Austria õiguse alusel – EKP pädevus – Direktiivi 2013/36/EL artikli 65 lõige 1 ja artikkel 70 – Proportsionaalsus

Kohtuasjas T-667/21,

BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG, asukoht Viin (Austria), esindajad: advokaadid H. Bälz, D. Bliesener, M. Bsaisou ja G. Tönningens,

hageja,

versus

Euroopa Keskpank (EKP), esindajad: K. Lackhoff, J. Poscia ja M. Ioannidis,

kostja,

keda toetab

Austria Vabariik, esindajad: J. Schmoll ja F. Koppensteiner,

menetluse astuja,

ÜLDKOHUS (kolmas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: president F. Schalin, kohtunikud P. Škvařilová-Pelzl, I. Nömm (ettekandja), G. Steinfatt ja D. Kukovec,

kohtusekretär: ametnik H. Eriksson,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 28. märtsi 2023. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

- 1 Hageja BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG palub ELTL artikli 263 alusel esitatud hakis tühistada Euroopa Keskpanga (EKP) 2. augusti 2021. aasta otsus ECB-SSM-2021-ATBAW-7-ESA-2018-0000126, mis on tehtud nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määruse (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Kesk pangale eriülesanded seoses krediidasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63), artikli 4 lõike 1 punkti d ja lõike 3 ning artikli 9 lõike 1 alusel koostoiimes Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1; parandused ELT 2013, L 208, lk 68; ELT 2013, L 321, lk 6, ja ELT 2017, L 20, lk 2) artikli 395 lõikega 1 ning 30. juuli 1993. aasta pangandusseaduse (Bundesgesetz über das Bankwesen (Bankwesengesetz)) (*BGBI.* 532/1993), mida on muudetud 28. mai 2021. aasta föderaalseadusega pangandusseaduse, 2018. aasta börsiseaduse, arvelduste lõplikkuse seaduse, rahaturgudel rahapesu seaduse, saneerimise ja likvideerimise seaduse, 2018. aasta väärt-paberituru järelevalve seaduse ning kesksete vastaspoolte ja kauplemisteabehoidlate seaduse muutmise kohta (Bundesgesetz, mit dem das Bankwesengesetz, das Börsegesetz 2018, das Finalitätsgesetz, das Finanzmarkt-Geldwäsche-Gesetz, das Sanierungs- und Abwicklungsgesetz, das Wertpapieraufsichtsgesetz 2018 und das Zentrale Gegenparteien-Vollzugsgesetz geändert werden) (*BGBI.* I, 98/2021) (edaspidi „BWG“), § 97 lõike 1 punkti 2 alusel.

Vaidluse taust

- 2 Hageja on kontserni BAWAG kuuluv Austria krediidasutus, kes vastutab selle kontserni pangandustegevuse eest. Tema emaettevõtja on finantsvaldusühing BAWAG Group AG. Tema üle teeb otsust usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet EKP.
- 3 Hageja omandas 2016. aastal kaudselt eluasemelaenu portfelli Prantsusmaal, mis koosnes ligikaudu 20 000 laenust, peamiselt kinnisvaralaenudest, mille esialgne kogusumma oli ligikaudu 1,4 miljardit eurot, ning nendega seotud kõrvalnõuetest ja tagatistest (edaspidi „Vermeeri portfelli“).
- 4 Vermeeri portfelli omandati kahelt Prantsuse krediidasutuselt: My Money Bank SCA-lt ja GE SCF SCA-lt. Selleks et aluseks oleval laenu ja nendega seotud tagatistele saaks üle anda ilma kõiki nendega seotud lepinguid muutmata, toimus Vermeeri portfelli eelnev väärt-paberistamine. Sel viisil anti portfelli üle õigusvõimeta ühisfondile FCT Pearlile, mis oli asutatud 10. augustil 2016 eranditult kõnealuseks omandamiseks ning mille valitseja oli Eurotitrisation SA. Fondi deponooriumi Société Générale SA ülesanne oli fondi vara hoidmine ja järelevalve fondivalitseja üle. My Money Bank nimetati FCT Pearlil vara hulka kuuluvate laenu (edaspidi „aluseks olevad laenu“ või „aluseks olevad riskipositsioonid“) haldamise organiks.
- 5 Hageja omandas 2016. aasta detsembris kogu osaluse FCT Pearlis, muutudes seega tegelikult tulusaajaks. Sellega seoses saab ta aluseks olevate laenu tagasimakseid (kapital ja intress). Ta ei osale siiski ei fondi igapäevases juhtimises, kuna see on fondivalitseja ja fondi deponooriumi ülesanne, ega aluseks olevate laenu igapäevases juhtimises, mis on My Money Banki ülesanne.

- 6 EKP viis 20. jaanuarist kuni 31. märtsini 2017 hageja ruumides läbi kohapealse kontrolli vastavalt määruse nr 1024/2013 artiklile 12 ja EKP 16. aprilli 2014. aasta määruse (EL) nr 468/2014, millega kehtestatakse raamistik EKP ja riiklike pädevate asutuste vaheliseks ning riiklike määratud asutustega tehtavaks koostööks ühtse järelevalvemehhanismi raames (ELT 2014, L 141, lk 1), artiklitele 143–146.
- 7 Sellega seoses analüüsis EKP muu hulgas meetodit, mida hageja kasutas Vermeeri portfellis oma koguriskipositsiooni kindlaksmääramiseks, arvestades määruses nr 575/2013 sätestatud nõudeid riskide kontsentreerumise kohta. EKP märkis sellega seoses, et hagejal ei olnud andmeid, mis võimaldaksid tuvastada kõiki aluseks olevate laenude võlgnikke. Ta järeldas sellest, et hageja ei saanud Vermeeri portfellis oma riskipositsiooni taseme kindlaksmääramiseks kasutada määruse nr 575/2013 artikli 390 lõikes 7 ette nähtud „arvessevõtmise“ meetodit, mis võimaldab riskipositsiooni väärtuse arvutada pigem aluseks olevate riskipositsioonide kui tehingu enda tasandil.
- 8 EKP leidis, et vastavalt komisjoni 2. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määruse (EL) nr 1187/2014, millega täiendatakse määrust nr 575/2013 seoses regulatiivsete tehniliste standarditega, milles käsitletakse koguriskipositsiooni kindlaksmääramist kliendi või omavahel seotud klientide rühma suhtes alusvaraga tehingute puhul (ELT 2014, L 324, lk 1), artikli 6 lõike 2 punktile a tuleb iga aluseks olev riskipositsioon, mille puhul ei ole võlgnik kindlaks tehtud, määrata tehingule endale ehk FCT Pearlile kui eraldi kliendile. Sellest tuleneb, et Vermeeri portfelli käsitlemine riskide kontsentreerumise korra alusel tõi kaasa piirmäära ületamise määruse nr 575/2013 artikli 395 lõikes 1 kehtestatud aktsepteeritud kapitalist 25%.
- 9 Sellega seoses ei nõustunud EKP hageja argumentidega, et selliste andmete puudumine, mis võimaldaksid Vermeeri portfelli iga üksiku krediidisaaaja tuvastada tema nime, aadressi ja sünnikuupäeva põhjal, ei takistanud tal krediidisaaajaid tuvastada riskide kontsentreerumise korra alusel. Ühelt poolt rõhutas hageja, et ta sai iga aluseks oleva laenu ja vastava tagatise kohta täieliku andmekogumi 93 liiki andmetega, millest 21 ajakohastati iga päev ja 43 iga kuu. Teiselt poolt selgitas ta neist 93 andmeliigist kolme kohta (nimi, sünnikuupäev ja aadress), et kuna tegemist on väga tundlike isikuandmetega, edastati andmekaitselepingu alusel sellised andmed talle krüpteeritud kujul, kuid neid oli võimalik avaldada dekrüpteeritud kujul, kui see oli hagejale vajalik regulatiivsete nõuete täitmiseks.
- 10 Seetõttu leidis EKP oma 10. mai 2017. aasta kontrolliaruande üheksandas järelduses, et hageja oli rikkunud Vermeeri portfelli puhul määruse nr 575/2013 artiklis 395 ette nähtud riskide kontsentreerumise piirmäära.
- 11 Hageja teatas 1. septembril 2017 EKP-le, et alates septembri keskpaigast muudetakse aluseks olevate laenude võlgnike identifitseerimisandmete edastamise korda, et tema andmekaitseametnik saaks Vermeeri portfellis kindlaks teha iga aluseks oleva riskipositsiooni iga võlgniku.
- 12 Finanzmarktaufsichtsbehörde (finantsturgude järelevalveasutus, Austria) (edaspidi „FMA“) palus 20. septembril ja 30. oktoobril 2017 hagejal esitada talle iga kuu kohta ajavahemikul 2016. aasta detsembrist kuni 2017. aasta septembrini tabeli, milles on loetletud aktsepteeritud kapital ning millest nähtub riskide kontsentreerumise piirmäära ületamise suurim summa individuaalselt ja konsolideeritud alusel. Hageja esitas FMA-le nõutud teabe.

- 13 EKP edastas 17. veebruaril 2021 hagejale otsuse eelnõu, et võimaldada tal esitada oma märkused. Hageja esitas 2. märtsil 2021 otsuse eelnõu kohta kirjalikud märkused.
- 14 EKP andis 29. juunil 2021 hagejale võimaluse esitada oma märkused otsuse eelnõu muudetud versiooni kohta BWG § 97 lõikesse 1 tehtud muudatuste tõttu. Hageja jäi oma 2. märtsil 2021 esitatud märkuste juurde.
- 15 EKP tegi 2. augustil 2021 määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõike 1 punkti d ja artikli 9 lõike 1 alusel koostoimes määruse nr 575/2013 artikli 395 lõikega 1 ja BWG § 97 lõike 1 punktiga 2 otsuse ECB/SSM/2021-ATBAW-7-ESA-2018-0000126, millega kohustati hagejat tasuma sissenõudmisintressi summas 19 332 923,82 eurot (edaspidi „vaidlustatud otsus“).
- 16 Esimesena leidis EKP oma uurimise lõpparuandele viidates, et hagejal oli üksnes teave, mis võimaldas tal kindlaks teha Vermeeri portfellis iga aluseks oleva positsiooni summa, mitte aga iga asjaomase võlgniku isiku, kuna asjakohane teave esitati talle krüpteeritud kujul ning seetõttu oleks ta pidanud kohaldama delegeeritud määruse nr 1187/2014 artikli 6 lõike 2 punkti a, selleks et kindlaks määrata nende riskipositsiooni aluseks olevate positsioonide osa.
- 17 Teisena leidis EKP, arvestades hageja poolt FMA-le esitatud teavet, et delegeeritud määruse nr 1187/2014 artikli 6 lõike 2 punkti a alusel ületas hageja FCT Pearli riskipositsiooni osas oma aktsepteeritud kapitalist 25% piirmäära kümne järjestikuse kuu jooksul 2016. aasta detsembrist kuni 2017. aasta septembrini.
- 18 Kolmandana leidis EKP, et määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõike 1 punktist d ja lõikest 3 ning artikli 9 lõike 1 teisest lõigust tuleneb, et tal on õigus määrata hagejale BWG § 97 alusel sissenõudmisintress, mis on meede, mis kvalifitseeriti 7. augusti 2018. aasta kohtuotsuses VTB Bank (Austria) (C-52/17, EU:C:2018:648) „haldusmeetmeks“ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/36/EL, mis käsitleb krediitiasutuste tegevuse alustamise tingimusi ning krediitiasutuste ja investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, millega muudetakse direktiivi 2002/87/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2006/48/EÜ ja 2006/49/EÜ (ELT 2013, L 176, lk 338; parandus ELT 2020, L 51, lk 13), artikli 65 lõike 1 tähenduses. Ta märkis lisaks, et 28. mail 2021 BWG § 97 tehtud muudatus ei ole asjakohane. Ühelt poolt puudutab selle muudatusega seoses lisatud erand üksnes kauplemisportfelli kuuluvate riskipositsioonide ületamisi, mis on teatavatel tingimustel lubatud määruse nr 575/2013 artikli 395 lõikega 5. Teiselt poolt ei liigitanud hageja Pearli FCTga seotud riskipositsioone mitte oma kauplemisportfelli, vaid sellest väljapoole.
- 19 Neljandana nõudis EKP hagejalt seetõttu sissenõudmisintressi tasumist summas 19 332 923,82 eurot, millest 10 159 572,31 eurot määruse nr 575/2013 artikli 395 lõike 1 rikkumise eest individuaalselt ja 9 173 351,51 eurot konsolideeritud alusel.

Poolte nõuded

- 20 Hageja palub Üldkohtul:
 - tühistada vaidlustatud otsus;
 - mõista kohtukulud välja EKP-lt.

21 EKP ja Austria Vabariik paluvad Üldkohtul:

- jätta hagiavaldus rahuldamata;
- mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

22 Hageja esitab oma hagi põhjendamiseks sisuliselt kuus väidet, mis puudutavad vastavalt esiteks seda, et EKP-l puudus pädevus määrata sissenõudmisintressi, teiseks seda, et sissenõudmisintressi määramine oli aegunud, kolmandaks seda, et EKP rikkus õigusnorme ja tegi hindamisvigu hageja rikkumise tuvastamisel, neljandaks proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist, viiendaks seda, et EKP rikkus oma kohustust võtta arvesse juhtumi kõiki asjakohaseid asjaolusid, ning kuuendaks ja teise võimalusena arvutusvigu määratud sissenõudmisintressi summas.

Esimene väide, et EKP-l puudub pädevus

23 Hageja väidab, et määrus nr 1024/2013, eelkõige selle artikli 9 lõike 1 teise lõigu teine lause, ei delegeeri EKP-le pädevust määrata BWG § 97 lõike 1 punkti 2 alusel sissenõudmisintressi ning et EKP-l oli määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 kolmanda lõigu alusel üksnes õigus nõuda FMA-lt, et viimane kasutaks talle Austria õigusega antud volitusi. Ta lisab, et 7. augusti 2018. aasta kohtuotsus VTB Bank (Austria) (C-52/17, EU:C:2018:648) ei ole asjakohane.

24 EKP, keda toetab Austria Vabariik, leiab, et ta oli pädev kohaldama BWG § 97 lõiget 2, kuna tegemist on volitusega, mis on antud „asjakohase liidu õiguse alusel“ määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teise lõigu teise lause tähenduses, ning väidab, et tema pädevus määrata sissenõudmisintress tuleneb kaudselt 7. augusti 2018. aasta kohtuotsusest VTB Bank (Austria) (C-52/17, EU:C:2018:648).

25 EKP määras vaidlustatud otsusega hagejale BWG § 97 lõike 1 punkti 2 alusel sissenõudmisintressi, kuna viimane oli rikkunud määruse nr 575/2013 artikli 395 lõiget 1.

26 Määruse nr 575/2013 vaidlusalusel perioodil kehtinud redaktsioonis artikli 395 lõikes 1 oli ette nähtud, et „[k]rediidasutus või investeerimisühing ei võta pärast artiklite 399 kuni 403 kohast krediidiriskide maandamise mõju arvessevõtmist sellist riskipositsiooni ühe kliendi või omavahel seotud klientide rühma suhtes, mis on suurem kui 25% krediidasutuse või investeerimisühingu aktsepteeritud kapitalist[; k]ui kõnealune klient on krediidasutus või investeerimisühing või kui omavahel seotud klientide rühma kuulub üks või mitu krediidasutust või investeerimisühingut, ei või riskipositsiooni väärtus olla rohkem kui 25% krediidasutuse või investeerimisühingu aktsepteeritud kapitalist või 150 miljonit eurot (olenevalt sellest, kumb väärtus on suurem), eeldusel et kõigi nende omavahel seotud klientide riskipositsioonide summa, kes ei ole krediidasutused või investeerimisühingud, ei ületa pärast artiklite 399 kuni 403 kohast riskide maandamise mõju arvessevõtmist 25% krediidasutuse või investeerimisühingu aktsepteeritud kapitalist“.

27 BWG § 97 lõike 1 punktis 2 on sätestatud:

„FMA nõuab krediidasutustelt, [käesoleva seaduse] § 30 lõike 6 alusel vastutavatelt ettevõtjatelt ja käesoleva seaduse § 30a kohaselt krediidasutuste liidu olemasolul keskasutuselt intressi järgmistes

summades: [...] 2% [määruse nr 575/2013] artikli 395 lõikes 1 ette nähtud riskide kontsentreerumise piirmäära ületamisest, mis on arvatud aasta kohta 30 päeva jooksul, välja arvatud piirmäära lubatud ületamise korral vastavalt [selle määruse] artikli 395 lõikele 5, järelevalvemeetme puhul vastavalt käesoleva seaduse § 70 lõikele 2 või krediidasutuse ülemäärase võlakoormuse korral.“

- 28 Määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõike 1 punkti d alusel tehti EKP-le ülesandeks „vastavuse tagamine artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus osutatud õigusaktidele, millega kehtestatakse krediidasutuste usaldatavusnõuded seoses [...] riskide kontsentreerumise piirangute[ga]“. Selle määruse artikli 4 lõikes 3 on sätestatud, et „EKP kohaldab talle käesoleva määrusega antud ülesannete täitmisel ja järelevalve kõrgete standardite tagamise eesmärki silmas pidades kogu asjakohast liidu õigust ja kui kõnealusteks liidu õigusaktideks on direktiivid, neid direktiive siseriiklikusse õigusesse ülevõtvaid õigusakte; k]ui asjakohane liidu õigus koosneb määrustest ja kui kõnealused määrused tagavad praegu liikmesriikidele sõnaselgelt valikuvõimalused, kohaldab EKP ka kõnealuseid valikuvõimalusi võimaldavaid siseriiklikke õigusakte“. Lisaks, kuna hageja on oluline üksus määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 tähenduses, kuulub selle ülesande täitmine ühte järelevalvemehhanismi raames otseselt EKP, mitte riiklike asutuste pädevusse (vt selle kohta 16. mai 2017. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg vs. EKP, T-122/15, EU:T:2017:337, punkt 63).
- 29 EKP on seega pädev tagama, et hageja järgib määruse nr 575/2013 artikli 395 lõiget 1, mida hageja kahtluse alla ei sea.
- 30 Hageja vaidlustab seevastu EKP pädevuse nõuda määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teise lõigu teise lause alusel BWG §-s 97 sätestatud sissenõudmisintressi.
- 31 Esimesena tuleb märkida, et määruse nr 1024/2013 artikkel 9 paikneb selle määruse III peatüki „EKP volitused“ alguses ja kannab ise pealkirja „Järelevalve- ja uurimisvolitused“. Selles artiklis on sätestatud:

„1. Pidades silmas üksnes EKP-le artikli 4 lõigetega 1 ja 2 ning artikli 5 lõikega 2 antud ülesannete täitmist, käsitatakse EKPd, kui see on asjakohane, osalevates liikmesriikides asjakohase liidu õiguse kohaselt asutatud pädeva või määratud asutusena.

Samal ainsal eesmärgil on EKP-l kõik käesolevas määruses sätestatud volitused ja kohustused. EKP-l on ka kõik volitused ja kohustused, mis on pädevatel ja määratud asutustel asjakohase liidu õiguse alusel, kui käesolevas määruses ei ole sätestatud teisiti. Eelkõige on EKP-l käesoleva peatüki 1. ja 2. jaos loetletud volitused.

EKP-le käesoleva määrusega antud ülesannete täitmiseks vajalikus ulatuses võib EKP nõuda juhiste andmise teel, et kõnealused riiklikud asutused kasutaksid oma volitusi siseriiklikus õiguses sätestatud tingimustel ja nendega kooskõlas, kui käesolev määrus ei anna niisuguseid volitusi EKP-le. Kõnealused riiklikud asutused teavitavad EKP-d täielikult kõnealuste volituste kasutamisest.

2. EKP kasutab käesoleva artikli lõikes 1 osutatud volitusi kooskõlas artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus osutatud õigusaktidega. EKP ja riiklikud pädevad asutused teevad oma vastavate järelevalve- ja uurimisvolituste teostamisel tihedat koostööd.

[...]“.

- 32 Nii on määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõikes 1 sätestatud, et EKP on järelevalveülesannete täitmiseks pädev asutus ning tal on selleks kolme liiki järelevalve- ja uurimisvolitused.
- 33 Esiteks on EKP-l määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teise lõigu esimese lause kohaselt selles määruses sätestatud volitused. Need on loetletud kõnealuse määruse III peatüki 1. jaos (uurimisvolitused) ja 2. jaos (järelevalvet puudutavad erivolitused). Need on teabenõuded (artikkel 10), üldised uurimised (artikkel 11), kohapealsed kontrollid (artiklid 12 ja 13), tegevusload (artikkel 14) ja üldisemalt kõik artiklis 16 „Järelevalvevolitused“ loetletud volitused. Lisaks on tal sama määruse artiklis 18 ette nähtud volitus määrata halduskaristusi.
- 34 Teiseks on EKP-l määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teise lõigu teise lause kohaselt „volitused [...] mis on pädevatel [...] asutustel asjakohase liidu õiguse alusel, kui käesolevas määruses ei ole sätestatud teisiti“. Sel alusel leidis EKP, et tal on BWG §-ga 97 FMA-le antud volitused.
- 35 Kolmandaks ja viimaseks võib EKP määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 kolmanda lõigu kohaselt juhistel teel nõuda, et riiklikud asutused „kasutaksid oma volitusi siseriiklikus õiguses sätestatud tingimustel ja nendega kooskõlas, kui käesolev määrus ei anna niisuguseid volitusi EKP-le“. Hageja väidab sisuliselt, et kohaldatav oli see lõik, mistõttu EKP ei saanud ise määrata sissenõudmisintressi, vaid oleks pidanud andma FMA-le sellekohased juhised.
- 36 Teisena tuleb märkida, et määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teise lõigu teises lauses viidatud „asjakohane liidu õigus“ on see, mis kujutab endast krediidasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet reguleerivat õiguslikku raamistikku. See õiguslik raamistik koosneb lisaks määrusele nr 1024/2013 muu hulgas määrusest nr 575/2013 ja direktiivist 2013/36, mida tuleb vastavalt nende põhjendustele 5 ja 2 tõlgendada koos. Pädevate asutuste volitused krediidasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve valdkonnas on sätestatud direktiivi 2013/36 VII jaotises.
- 37 Direktiivi 2013/36 artikli 65 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:
- „Ilma et see piiraks pädevate asutuste järelevalvevolitusi, millele on osutatud artiklis 64, ja liikmesriikide õigust näha ette ja kehtestada kriminaalkaristusi, sätestavad liikmesriigid käesoleva direktiivi üle võtmiseks vastu võetud siseriiklike õigusnormide ja [määruse nr 575/2013] rikkumise eest kohaldatavad halduskaristused ja muud haldusmeetmed ning võtavad kõik vajalikud meetmed nende rakendamise tagamiseks [...]“.
- 38 Direktiivi 2013/36 artikli 67 lõikes 1 on sätestatud, et „[k]äesolevat artiklit kohaldatakse vähemalt igal järgmisel asjaolul: [...] k) finantsinstitutsiooni riskipositsioon ületab piirmäärasid, mis on sätestatud määruse (EL) nr 575/2013 artikli[s] 395“. Sama direktiivi artikli 67 lõikes 2 on sätestatud, et „[l]iikmesriigid tagavad, et lõikes 1 osutatud juhtudel hõlmavad halduskaristused ja muud haldusmeetmed, mida võib kohaldada, vähemalt järgmist[...]“. Seejärel on toodud loetelu halduskaristustest ja muudest haldusmeetmetest, mis ei sisalda sissenõudmisintressi määramist.
- 39 Seega tuleneb direktiivist 2013/36, et ühelt poolt on liikmesriikide ülesanne ette näha halduskaristused ja muud haldusmeetmed, mida võidakse määrata muu hulgas määruse nr 575/2013 rikkumise korral, ning teiselt poolt on liikmesriigid kohustatud ette nägema teatavad halduskaristused ja haldusmeetmed ning neil on vabadus näha ette täiendavaid halduskaristusi ja haldusmeetmeid.
- 40 Kolmandana sõltub käesoleva väite tulemus järelikult sellest, kas määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teise lõigu teises lauses sisalduv väljend „asjakohase liidu õiguse alusel“ hõlmab riiklike asutuste pädevust, mida ei ole sõnaselgelt nimetatud direktiivi 2013/36 artikli 67 lõikes 2, vaid

mis tuleb kvalifitseerida „haldusmeetmeks“ sama direktiivi artikli 65 lõike 1 tähenduses, või kas vastupidi jääb sellise volituse kasutamine jätkuvalt riiklike asutuste ainupädevusse, kusjuures EKP peab neile andma juhise seda volitust kasutada vastavalt nimetatud määruse artikli 9 lõike 1 kolmandale lõigule.

- 41 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et väljendit „liidu õiguse alusel“ on tõlgendatud nii, et see hõlmab kõiki direktiiviga kehtestatud õiguslikust raamistikust tulenevaid volitusi olenemata sellest, kas need tulenevad liikmesriigi kohustusest või pädevusest õigusakte vastu võtta, erinevalt sellest, et samas direktiivis tunnustatakse liikmesriikide pädevust kehtestada riigisisese õiguse alusel rangemaid sätteid väljaspool selle direktiiviga kehtestatud korda (vt selle kohta 10. märtsi 2016. aasta kohtuotsus *Safe Interenvíos*, C-235/14, EU:C:2016:154, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 42 Teiseks tuleneb aga 7. augusti 2018. aasta kohtuotsusest *VTB Bank (Austria)* (C-52/17, EU:C:2018:648), et sissenõudmisintressi määramine kuulub direktiiviga 2013/36 kehtestatud õigusliku regulatsiooni kohaldamisalasse.
- 43 Nimelt on BWG § 97 varasema redaktsiooni kohta sedastatud, et sissenõudmisintressi määramine selle sätte alusel on samaväärne direktiivi 2013/36 artikli 65 lõike 1 kohaldamisalasse kuuluva haldusmeetmega, kusjuures asjaolu, et sissenõudmisintressi ei ole direktiivi 2013/36 artikli 67 lõikes 2 toodud loetelus mainitud, ei oma tähtsust, kuna selle sätte sõnastusest nähtub, et see loetelu ei ole ammendav ja et artikli 65 lõikes 1 on ette nähtud, et liikmesriigid võtavad kõik meetmed, mida nad peavad vajalikuks, et tagada nimetatud direktiivi ja määruse nr 575/2013 kohaldamine (7. augusti 2018. aasta kohtuotsus *VTB Bank (Austria)*, C-52/17, EU:C:2018:648, punktid 31–44).
- 44 Täpsemalt rõhutas Euroopa Kohus, et määruse nr 575/2013 põhjenduse 9 kohaselt peaksid liidu õiguses kehtestatud minimaalsed usaldatavusnõuded turumoonutuste ja õigusliku arbitraaži vältimiseks tagama maksimaalse ühtlustamise, ning järeldas sellest, et määruse nr 575/2013 artikli 395 lõikes 1 ette nähtud piirmäärade ületamise korral peavad liikmesriigid krediidasutustele kohaldama mitte oma riigisisesse õigusesse kuuluvat meedet, vaid direktiivi 2013/36 artikli 65 lõike 1 tähenduses halduskaristust või muud haldusmeedet (7. augusti 2018. aasta kohtuotsus *VTB Bank (Austria)*, C-52/17, EU:C:2018:648, punkt 41).
- 45 Kolmandaks tuleneb sellest, et asjaolu, et direktiivi 2013/36 artikli 67 lõikes 2 sisalduvas loetelus ei ole nimetatud sissenõudmisintressi, ei takista selle kuulumist kõnealuse direktiiviga kehtestatud õigusliku regulatsiooni kohaldamisalasse. Järelikult sarnaneb see pädevusega, mis FMA-l on „asjakohase liidu õiguse alusel“ määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teise lõigu teise lause tähenduses.
- 46 EKP-l oli niisiis pädevus määrata otse hagejale sissenõudmisintress.
- 47 Käesolev väide tuleb seega tagasi lükata.

Neljas väide, et rikutud on proportsionaalsuse põhimõtet

- 48 Hageja leiab sisuliselt, et EKP rikkus proportsionaalsuse põhimõtet, kui ta määras talle BWG § 97 lõike 1 punkti 2 alusel sissenõudmisintressi. Sellega seoses väidab ta eelkõige ühelt poolt, et vaidlustatud otsus on ebaproportsionaalne, kuna selles ei võeta arvesse asjaolu, et tema väidetav süü piirdub sellega, et tal olid algul krediidisajaajate nimed, aadressid ja sünnikuupäevad üksnes

krüpteeritud kujul, kuigi ta valis selle lähenemisviisi õiguspärasel põhjusel, nimelt selleks, et järgida andmekaitseõudeid ja minimeerida tarbetut isikuandmete töötlemist, ning teiselt poolt, et määruse nr 575/2013 artikli 395 lõikes 1 osutatud suure riskiga seotud nõuete täitmise tagamiseks edastati täiendavad andmed krüpteerimata kujul.

- 49 EKP kinnitas kohtuistungil esitatud küsimuse peale, et ta tugines Austria kohtute tõlgendusele BWG § 97 lõike 1 punktist 2, mille kohaselt määratakse sissenõudmisintress automaatselt, kui selle sätte tingimused on täidetud. Ta väitis sisuliselt, et on kohustatud kohaldama BWG § 97 lõike 1 punkti 2, kuna see säte ei ole iseenesest ebaproportsionaalne. Oma menetlusdokumentides vaidleb ta vastu ka hageja nende argumentide põhjendatusele, millega viimane püüab tõendada, et käesoleval juhul on sissenõudmisintress ebaproportsionaalne.
- 50 Sellega seoses kinnitas Austria Vabariik nii menetluse astuja seisukohtades kui ka kohtuistungil, et Austria kohtud tõlgendavad BWG § 97 lõike 1 punkti 2 nii, et see toob automaatselt kaasa sissenõudmisintressi määramise, kui selles toodud tingimused on täidetud.
- 51 Direktiivi 2013/36 artikli 65 lõike 1 viimases lauses on täpsustatud, et „[h]alduskaristused ja muud haldusmeetmed peavad olema tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad“.
- 52 Direktiivi 2013/36 artiklis 70 „Karistuste tõhus kohaldamine ja karistuste määramise volituste kasutamine pädevate asutuste poolt“ on sätestatud:

„Liikmesriigid tagavad, et halduskaristuse või muu haldusmeetme laadi ja rahalise halduskaristuse suuruse kindlaksmääramisel võtavad pädevad asutused arvesse kõiki olulisi asjaolusid, sealhulgas, kui see on kohane:

- a) rikkumise raskusaste ja kestus;
 - b) rikkumise toime pannud füüsilise või juriidilise isiku vastutuse ulatus;
 - c) rikkumise toime pannud füüsilise või juriidilise isiku finantsseisund, millele osutab näiteks juriidilise isiku kogukäive või füüsilise isiku aastane sissetulek;
 - d) rikkumise toime pannud vastutava füüsilise või juriidilise isiku teenitud kasumi või välditud kahju suurus, kui seda saab kindlaks teha;
 - e) rikkumisega kolmandatele isikutele tekitatud kahju, kui seda on võimalik kindlaks teha;
 - f) rikkumise toime pannud füüsilise või juriidilise isiku ja pädeva asutuse koostöö tase;
 - g) rikkumise toime pannud füüsilise või juriidilise isiku varasemad rikkumised;
 - h) rikkumise mis tahes võimalikud süsteemsed tagajärjed.“
- 53 Kuna eespool punktist 49 tuleneb, et EKP rajas vaidlustatud otsuse eeldusele, et BWG § 97 lõike 1 punkti 2 kohaldamine on automaatne ja põhineb seega seotud pädevuse teostamisel, peab Üldkohus kontrollima, kas see eeldus on õige. Nimelt on selle pädevuse laad, mida EKP peab teostama haldusmeetme võtmisel, eelnev küsimus, mis määrab ära viisi, kuidas EKP pidi hindama sissenõudmisintressi määramise proportsionaalsust. Nimelt juhul, kui EKP-l oli kaalutusruum,

mis tähendab, et ta pidi hindama, kas sissenõudmisintressi määramine on juhtumi asjaolusid arvestades proportsionaalne, tuleneb sellest, et vaidlustatud otsuses EKP poolt sissenõudmisintressi proportsionaalsusele antud hinnang põhineb õiguslikult vääral eeldusel.

- 54 Asjaolu, et hageja ei ole käesoleva väite raames seadnud kahtluse alla seda, et BWG § 97 lõike 1 punkti 2 kohaldamine on automaatne, ei takista Üldkohtul seda küsimust hindamast.
- 55 Nimelt selgub kohtupraktikast, et kuigi poolte määratletud vaidluse raames tuleb liidu kohtul otsustada üksnes poolte nõuete üle, ei pea ta piirduma ainuüksi argumentidega, mille pooled on oma väidete põhjenduseks esitanud, kuna vastasel korral võib ta sattuda olukorda, kus ta on sunnitud oma otsuses tuginema vääradele õiguslikele kaalutlustele (vt 21. septembri 2010. aasta kohtuotsus Rootsi jt vs. API ja komisjon, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, punkt 65 ning seal viidatud kohtupraktika; 20. jaanuari 2021. aasta kohtuotsus komisjon vs. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, punkt 58). Nii on see eelkõige juhul, kui asjaomaste õigusnormide sellise aspekti arvessevõtmine, mida hageja ei ole tõstatanud, on vajalik, et vastata eelnevale küsimusele, mis tuleb lahendada tema esitatud argumente arvestades (vt selle kohta 8. juuli 2010. aasta kohtuotsus komisjon vs. Puterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294, punktid 65 ja 66, ning 12. juuni 2019. aasta kohtuotsus RV vs. komisjon, T-167/17, EU:T:2019:404, punkt 59).
- 56 Vastavalt võistlevuse põhimõttele paluti pooltel kohtuistungil esitada oma seisukoht selle kohta, kas EKP poolt BWG § 97 lõike 1 punktile 2 antud tõlgendus on kooskõlas direktiivi 2013/36 artikliga 70.
- 57 Esimesena, kuna tegemist on riigisisese õigusnormi tõlgendamisega, tuleb meenutada, et üldjuhul tuleb riigisiseste õigus- ja haldusnormide ulatuse hindamisel arvestada seda, kuidas neid tõlgendavad liikmesriigi kohtud (vt selle kohta 16. septembri 2015. aasta kohtuotsus komisjon vs. Slovakkia, C-433/13, EU:C:2015:602, punkt 81 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 58 Seega, kui Üldkohus peab kontrollima, kas direktiivi üle võtnud riigisisese õiguse kohaldamine EKP poolt on põhjendatud, piisab liikmesriigi kohtute tõlgendusest, et teha kindlaks selle riigisisese õiguse ulatus, kui sellest ilmneb, et see on kooskõlas direktiiviga, mille ta üle võtab. Sellisel juhul tuleb kriitika, millega soovitakse kahtluse alla seada nende kohtute tõlgenduse põhjendatust, kohe tagasi lükata (vt selle kohta 24. aprilli 2018. aasta kohtuotsus Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence jt vs. EKP, T-133/16–T-136/16, EU:T:2018:219, punktid 84–92).
- 59 Olukord on siiski teistsugune, kui liikmesriigi kohtute tõlgendus ei võimalda tagada riigisisese õiguse kooskõla direktiiviga.
- 60 Niisugusel juhul tähendab liidu õiguse esimuse põhimõtte järgimine seda, et nagu liikmesriigi kohus, tõlgendab Üldkohus – kui see on vajalik – riigisisest õigust võimalikult suures ulatuses üle võetud direktiivi sõnastust ja eesmärki arvestades, et saavutada direktiivis ette nähtud tulemus (vt selle kohta 24. jaanuari 2012. aasta kohtuotsus Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, punkt 24).
- 61 Kuigi kohustust viidata riigisisese õiguse asjakohaste normide tõlgendamisel ja kohaldamisel liidu õigusele piiravad õiguse üldpõhimõtted ja see ei või olla aluseks riigisisese õiguse *contra legem* tõlgendamisele, hõlmab kooskõlalise tõlgendamise nõue siiski kohustust vajaduse korral muuta

väljakujunenud kohtupraktikat, kui see põhineb riigisese õiguse tõlgendusel, mis ei ole kooskõlas direktiivi eesmärkidega (vt selle kohta 19. aprilli 2016. aasta kohtuotsus *DI, C-441/14*, EU:C:2016:278, punktid 32 ja 33 ning seal viidatud kohtupraktika).

- 62 Kui riigiseseid õigusnorme ei ole võimalik tõlgendada kooskõlas liidu õiguse nõuetega, on Üldkohtul nagu liikmesriigi kohtul, kelle ülesanne on kohaldada liidu õigusnorme, kohustus tagada nende normide täielik õigusmõju, jättes vajaduse korral omal algatusel kohaldamata iga riigisese – isegi hiljem vastu võetud – õigusnormi, mis on vastuolus liidu õigusnormiga, millel on vahetu õigusmõju (vt selle kohta 24. juuni 2019. aasta kohtuotsus *Popławski, C-573/17*, EU:C:2019:530, punktid 58 ja 61).
- 63 Teisena tuleb tõdeda, et direktiivi 2013/36 artiklit 70 koostoimes selle direktiivi artikli 4 lõikega 1, artikli 65 lõikega 1 ja põhjendusega 37 tuleb mõista nii, et FMA ja sellest tulenevalt ka EKP ülesanne on määrata kindlaks haldusmeetme liik, võttes arvesse kõiki asjaolusid, mis tähendab tingimata, et neil on kaalutusruum, ja välistab selle, et nad on seotud pädevuse olukorras.
- 64 Esiteks nähtub see direktiivi 2013/36 artikli 70 lõike 1 grammatilisest ja kontekstipõhisest tõlgendusest.
- 65 Kõigepealt tuleb märkida, et kuigi direktiivi 2013/36 artikli 70 pealkiri viitab üksnes „karistustele“, nähtub selle artikli sõnastusest, et see säte käsitleb ka „muu haldusmeetme“ liigi kindlaksmääramist. Seega kehtib nende suhtes ka viide liikmesriikide kohustusele tagada, et pädevad asutused võtavad arvesse kõiki asjaolusid, mille loetelu on esitatud mitteammendavalt.
- 66 Edasi tuleneb direktiivi 2013/36 artikli 4 lõikest 1, et direktiivi 2013/36 artiklis 70 nimetatud „pädevad asutused“ on need, kes „täidavad käesoleva[s] direktiivi[s] ette nähtud funktsioone ja ülesandeid“, st Austria puhul FMA ja määruse nr 1024/2013 artikli 9 lõike 1 teise lõigu rakendamisel EKP.
- 67 Lõpuks tuleb märkida, et artikli 65 lõige 1 ja artikkel 70 asuvad samas direktiivi 2013/36 jaos, mis käsitleb „järelevalvevolitusi, karistuste määramise volitusi ja kaebuste esitamise õigust“, mistõttu on mõlemas sättes kasutatud mõistel „haldusmeetmed“ sama tähendus. Järelikult, kuna 7. augusti 2018. aasta kohtuotsusest *VTB Bank (Austria) (C-52/17, EU:C:2018:648)* nähtub, et sissenõudmisintress on haldusmeede direktiivi 2013/36 artikli 65 lõike 1 tähenduses, reguleerib selle kohaldamist sama direktiivi artikkel 70.
- 68 Teiseks kinnitab seda järeldust direktiivi 2013/36 artikli 70 teleoloogiline tõlgendus, kuna direktiivi põhjendus 37 näitab seadusandja tahet, et liikmesriigid tagaksid, „et pädevad asutused võtavad arvesse kõiki asjakohaseid asjaolusid“.
- 69 Kolmandaks tuleb tõdeda, et EKP kohustus võtta arvesse kõiki asjaolusid tähendab, et ta hindab haldusmeetme võtmisel konkreetse juhtumi asjaolusid.
- 70 Neljandaks tuleneb sellest, et BWG § 97 lõike 1 punkti 2 tõlgendus, mis asetab EKP seotud pädevuse olukorda, takistaks tal arvesse võtta kõiki asjakohaseid asjaolusid ja muudaks selle sätte direktiivi 2013/36 artikliga 70 vastuolus olevaks.
- 71 On tõsi, et BWG § 97 lõike 1 punkti 2 sõnastusest nähtub, et sissenõudmisintressi automaatne määramine kompenseeritakse sellega, et see säte ise võtab arvesse kahte asjaolu, mil määruse nr 575/2013 artikli 395 lõike 1 rikkumine ei too kaasa sissenõudmisintressi määramist. Nii on see

- juhul, kui ühelt poolt on krediidasutuse suhtes pädev asutus teinud haldusotsuse, mis kohustab teda võtma teatavaid meetmeid riski tõttu, et ta ei täida oma kohustusi võlausaldajate ees või finantssüsteemi stabiilsuse tagamiseks BWG § 70 lõike 2 alusel, või kui teiselt poolt on tal ülemäärane võlakoormus.
- 72 Siiski tuleb märkida, et asjaolu, et Austria seadusandja tõi esile kaks asjaolu, mil määruse nr 575/2013 artikli 395 lõike 1 rikkumine ei too kaasa sissenõudmisintressi määramist, ei saa olla samaväärne direktiivi 2013/36 artiklis 70 ette nähtud „kõigi oluliste asjaolude“ arvessevõtmisega pädeva asutuse poolt.
- 73 Samuti ei võimalda asjaolu, et BWG § 97 lõike 1 punkti 2 alusel nõutav sissenõudmisintress tuleb kvalifitseerida pigem „haldusmeetmeks“ kui „halduskaristuseks“ direktiivi 2013/36 artikli 65 lõike 1 tähenduses, muuta selle automaatset määramist nimetatud direktiivi artikliga 70 kooskõlas olevaks.
- 74 Kuigi on tõsi, et selle olemusliku erinevuse tõttu ei pruugi pädeva asutuse kohustus võtta arvesse kõiki asjaolusid olla sama intensiivne, kui tegemist on haldusmeetmega, nagu sissenõudmisintressi või halduskaristuse määramine või – veelgi enam – rahaline halduskaristus, ei ole direktiivi 2013/36 artikli 70 kohaldamisala siiski piiratud halduskaristustega, vaid hõlmab ka haldusmeetmeid.
- 75 Kolmandana tuleb märkida, et BWG § 97 lõike 1 punkti 2 on direktiivi 2013/36 artiklit 70 arvestades võimalik tõlgendada nii, et see annab EKP-le kaalutlusruumi, mis võimaldab tal vajaduse korral jätta sissenõudmisintress määramata, kui ta leiab, et asjaolud eeldavad sellise otsuse tegemist.
- 76 Esiteks ei välista BWG § 97 lõike 1 punkti 2 sõnastus sõnaselgelt võimalust, et FMA-l võib vajaduse korral olla kaalutlusruum selle sätte kohaldamise otstarbekuse osas.
- 77 Teiseks on BWG XXII jaos ka § 99e, milles on korratud direktiivi 2013/36 artikli 70 sisu, millest tuleneb, et määruse nr 575/2013 rikkumiste eest määratava karistuse või võetava meetme laadi kindlaksmääramisel peab FMA, kui see on asjakohane, võtma arvesse samu asjaolusid kui need, mis on sätestatud direktiivi 2013/36 artiklis 70 ja mille loetelu on samuti esitatud mitteammendavana. Järelikult võib selles artiklis sisalduvat viidet „meetmetele“ mõistagi nii, et see hõlmab BWG § 97 lõike 1 punktis 2 nimetatud sissenõudmisintressi määramist.
- 78 Kolmandaks ei mõjuta EKP kaalutlusõiguse tunnustamine BWG § 97 lõike 1 punkti 2 rakendamisel hagejat negatiivselt, mistõttu ei saa nimetatud sätte rakendamist piirata õiguse üldpõhimõtete järgimisega eespool punktis 61 viidatud kohtupraktika tähenduses.
- 79 Neljandana ja järelikult, kuna EKP tegi vaidlustatud otsuse, leides, et sissenõudmisintressi määramine on automaatne, tugines ta õiguslikult väärale eeldusele, mis muutis vääraks tema analüüsi selle kohta, kas BWG § 97 lõike 1 punkti 2 kohaldamine on proportsionaalne, kuna ta ei analüüsinud käesoleva juhtumi asjaolusid.
- 80 Viienda ja viimasena, mis puudutab EKP argumente, mis käsitlevad sisuliselt seda, et sissenõudmisintressi määramine ei ole neid asjaolusid arvestades ebaproportsionaalne, siis tuleb neid argumente pidada vaidlustatud otsuse õiguspärasuse hindamisel asjakohatuks.

- 81 Seevastu ei või liidu kohus viia kostja asemel läbi hindamist, mida kostja ei ole kunagi teinud, ning tuletada järeldusi, mis kostja oleks hindamise tulemusel teinud (vt selle kohta 13. mai 2015. aasta kohtuotsus Niki Luftfahrt vs. komisjon, T-511/09, EU:T:2015:284, punkt 149 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 82 Kuna EKP leidis ekslikult, et ta on vaidlustatud otsuse vastuvõtmisel kohustatud kohaldama BWG § 97 lõike 1 punkti 2, ei olnud vaidlustatud otsuses võimalik arvesse võtta käesoleva asja asjaolusid puudutavaid kaalutlusi, mille ta esitas oma menetlusdokumentides.
- 83 Seega tuleb käesoleva väitega nõustuda ja järelikult vaidlustatud otsus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida hageja teisi väiteid.

Kohtukulud

- 84 Vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna EKP on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb tema kohtukulud jätta tema enda kanda ja mõista temalt välja hageja kohtukulud.
- 85 Kodukorra artikli 138 lõike 1 järgi kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud. Seega kannab Austria Vabariik oma kohtukulud ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kolmas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

- 1. Tühistada Euroopa Keskpanga (EKP) 2. augusti 2021. aasta otsus ECB/SSM/2021-ATBAW-7-ESA-2018-0000126.**
- 2. Jätta EKP kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG kohtukulud.**
- 3. Jätta Austria Vabariigi kohtukulud tema enda kanda.**

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Nömm

Steinfatt

Kukovec

Kuulutatud avalikult kohtuistungil 28. veebruaril 2024 Luxembourgis.

Allkirjad